

SERGEJ LUKJANĚNKO

ŠERÁ HLÍDKA

TRITON / ARGO 2017

Sergej Lukjaněnko
Šerá hlídka

Z ruského originálu Сумеречный Дозор
vydaného nakladatelstvím АСТ v Moskvě roku 2004,
přeložil Libor Dvořák.
Vydal Stanislav Juhaňák – Triton jako svou 2244. publikaci,
v edici Trifid svazek 556.
a nakladatelství Argo jako svou 3133. publikaci,
v Praze roku 2017.
Vydání druhé.

Jazyková redakce Ivana Kuglerová.
Korektury Klára Wimmerová.
Odpovědný redaktor Richard Klíčník.
Obálka Kateřina Bažantová.
Sazba Petr Teichmann.
Autorský medailon Konstantin Šindelář.
Vytiskla tiskárna Těšínské papírny.

ISBN 978-80-7553-238-1 (Juhaňák Stanislav – Triton)
ISBN 978-80-257-2028-8 (Argo)

Knihy nakladatelství Triton si můžete za zvýhodněné ceny objednat
na www.tridistri.cz.

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod
Kosmas, e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz.
Knihy je možno zakoupit také v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz.

ČÁST PRVNÍ

NIČÍ ČAS

PROLOG

Opravdické moskevské dvorky vymizely kdysi v dobách mezi Vysockým a Okudžavou.

Je to zvláštní. Dokonce i po revoluci, kdy se pod heslem osvobození žen od domácích prací v domech likvidovaly kuchyně, si dvorků nikdo nevšímal. Každý hrdý stalinský činžák, otočený potěmkinskou fasádou k nejbližšímu prospektu, měl vzadu nezbytný dvorek, rozlehlý a zelený, se stolkou a lavičkami a s domovníkem, který ráno co ráno zametal asfaltové chodníčky. Pak ale přišla doba čtyřpatrových paneláků; dvorky se scvrkly a olysaly – a někdejší důstojní domovníci změnili pohlaví a staly se z nich domovnice, které považovaly za svou svatou povinnost vytahat za uši příliš dovádivé kluky a vyčítavě promlouvat do duše vracejícím se podnapiým nájemníkům. Ale i tyhle dvorky pořád ještě žily.

Jenže pak, jakoby ve snaze napodobit všeobecnou akceleraci, se domy vytáhly do výšky nejdřív osmi, pak patnácti a někdy i tříadvaceti pater. Jako by každý z nich dostal k dispozici objem, ale ne plochu. Dvorky se schly až ke vchodům a domovníky a domovnice nahradili pracovníci komunálních služeb.

Časem se dvorky zase vrátily. Jenže zdaleka ne ke všem domům – jako by se na lidi za tu nedávnou přezíravost rozzlobily. Tyhle nové dvorky jsou ohrazeny vysokým plotem s vrátnicí, v níž sedí dobře rostlí mladí muži, a pod jejich anglickými trávníky se skrývají podzemní garáže. Děti si na takových dvorcích hrají pod dohledem guvernanteček, opilé nájemníky z mercedesů a bavoráků vytahují na všechno zvyklí tělesní strážci a odpadky z anglických trávníků uklízí noví domovníci s pomocí rafinovaných německých strojů.

Tenhle dvůr patřil do kategorie nových.

Mnohapatrové věžáky na břehu řeky Moskvy se proslavily v celém Rusku. Staly se novým symbolem města – místo pohaslého Kremlu a obchodního

domu GUM, který se změnil v běžný krám. K těm nóbl věžákům patřilo žulové nábřeží s vlastním přístavištěm, nádherné vstupní haly, kavárny a restaurace, salony krásy a supermarkety a samozřejmě byty o rozloze dvě až tři sta metrů čtverečních. Nové Rusko zřejmě potřebovalo takovýto symbol – pompézní a kýčovitý jako tlustý zlatý řetěz kolem krku v epoše prvotní akumulace kapitálu. A nebylo důležité, že většina rychle rozprodáných bytů byla prázdná, kavárny a restaurace čekaly na lepší časy a společnost betonovému přístavišti dělaly jen špinavé vlny.

Muž, který se tu za teplého letního večera procházel po nábřeží, zlatý řetěz nikdy nenosil. Měl výborný odhad, který dokázal plně nahradit dobrý vkus. Čínskou teplákovou soupravu Adidas včas nahradil tmavorudým sakem, jehož se posléze jako první vzdal ve prospěch obleku od Versaceho. Dokonce i jednotlivé módní sportovní disciplíny provozoval vždy v předstihu – tenisovou raketu zahodil a na sjezdové lyže se postavil dobrý měsíc před všemi ostatními kremelskými úředníky... a problém byl snad jen v tom, že v jeho letech se na sjezdovce dá opravdu s potěšením jen postávat.

Pokud jde o bydlení, dával přednost vile v blízkosti prezidentské rezidence v Gorkách-9 a byt s výhledem na řeku navštěvoval jen s milenkou.

Ostatně, té stále milenky se taky hodlal zříct. Nad věkem totiž žádná viagra nezvítězí a navíc do módy začala přicházet manželská věrnost.

Ridič i bodyguard stáli dost daleko na to, aby hlas svého pána neslyšeli. Ale i kdyby k nim vítr tu a tam zanesl útržky vět a slov – co by na tom bylo tak zvláštního? Proč by si člověk na konci úmorného pracovního dne nemohl v naprosté samotě nad šplouchajícími vlnami popovídat sám se sebou? Protože nikdo nás neposlouchá s větším zájmem než my sami...

„Přesto svůj návrh opakuji...“, řekl ten muž. „Ještě jednou ho opakuji.“

Nad hlavou mu kalně zářily hvězdy, jejichž světlo se pracně prodíralo smogem. Na druhém břehu se postupně rozsvěcela malíčká okna paneláků bez dvorků. Z krásných pouličních lamp, táhnoucích se po nábřeží, svítla každá pátá, a i to jen kvůli podivnému rozmaru důležitého muže, kterého napadlo, že se projde podél řeky.

„Ještě jednou opakuji,“ řekl.

Do nábřeží udeřila vlna a spolu s ní přišla odpověď:

„To je vyloučeno. Absolutně vyloučeno.“

Muž na nábřeží se hlasu z prázdná vůbec nepodivil. Přikývl a zeptal se:

„A co upíří?“

„To by snad byla možnost,“ souhlasil jeho neviditelný společník. „Upíří by vás mohli iniciovat. Tedy – pokud vám bude vyhovovat osud nemrtvého... Lhát vám nebudu: sluneční světlo je jim nepříjemné, ale není pro ně smrtelné, zato rizoto s česnekem si odpírat nemusíte...“

„No a v čem je problém?“ zeptal se muž na nábřeží a mimoděk si přiložil dlaň na prsa. „Přijdu o duši? Budu muset pít krev?“

Prázdnost se tiše zasmálo:

„Ne. Jen budete mít hlad. Věčný hlad. A uvnitř budete cítit prázdnost. Jsem si jist, že by se vám to nelíbilo.“

„Tak co tam ještě máte?“ zeptal se muž.

„Ještě tam máme vlkodlaky,“ odpověděl skoro vesele neviditelný. „Ti jsou taky schopni člověka iniciovat. Jenže i vlkodlaci jsou jen nejnižší formou Temných Jiných. Většinu doby je všechno skvělé, jenže když se blíží záchvat, tak se nedokážete ovládat. Zhruba tři čtyři noci za měsíc. Někdy víc, někdy méně.“

„Jasně, podle měsíce,“ přikývl chápavě muž.

Prázdnost se znovu zasmálo:

„Ne. Proměny vlkodlaků s měsíčními cykly nijak nesouvisí. Blížící se šílenství ucítíte tak deset až dvanáct hodin před proměnou. Ale přesný harmonogram vám nikdo nesestaví.“

„Nepřichází v úvahu,“ pronesl chladně muž. „ještě jednou opakuji svou... prosbu. Chci se stát Jiným. Nejnižším Jiným, jehož se zmocňují záchvaty zvířeckého šílenství. A nemusím být ani velký mág, konající velké věci. Mně by stačil obyčejný, řadový Jiný... jak je to v té vaší klasifikaci? Sedmé kategorie?“

„To ale není možné,“ odpověděla noc. „Nemáte potřebné schopnosti. Ani ty nejmenší. Ono jde například naučit hrát na housle člověka, který vůbec nemá hudební sluch. Můžete se stát i sportovcem, přestože pro to nemáte žádné předpoklady. Ale Jiným se jen tak stát nemůžete. Jste prostě jiná rasa. Je mi velice líto.“

Muž na nábřeží se zasmál:

„Nemožné věci neexistují. Když jsou i Jiní nejnižší kategorie schopni iniciovat člověka, tak přece musí existovat způsob, jak se proměnit v mága!“

Tma mlčela.

„A pak, já jsem přece neříkal, že chci být Temný. Nemám ani tu nejmenší potřebu pít nevinnou krev, prohánět po polích panny nebo s odporným chichotáním někoho proklínat,“ řekl podrážděně muž. „S mnohem větším potěšením bych konal dobré skutky... Vaše vnitřní spory mě naprosto nezajímají!“

„To je...“ řekla unaveně noc.

„To je váš problém!“ přerušil ji muž. „Dávám vám týden. A pak chci slyšet odpověď na svou prosbu!“

„Prosbu?“ upřesnila si noc.

Muž na nábreží se usmál:

„Ano. Zatím vás jen prosím.“

Otočil se a šel zpátky k autu – byla to volha, která se měla znovu dostat do módy asi tak za půl roku.

KAPITOLA PRVNÍ

Poslední den dovolené je vždycky smutný – i když máte svou práci rádi. Ještě před týdnem jsem se opékal na čistounké španělské pláži, dopřával si paellu (pokud mám být upřímný, uzbecký plov je lepší), pil v čínské restauraci studenou sangrii (člověk nechápe, jak je možné, že Číňani připravují španělský národní nápoj lépe než domorodci!) a nakupoval po místních obchůdkách různé přímořské suvenýrové nesmysly.

Kdežto teď všude kolem mě byla jen letní Moskva – ne snad horká, ale v každém případě trýznivě dusná. A já prožíval poslední den dovolené, kdy hlava už odpočívat nechce, ale jakoukoli práci rezolutně odmítá.

Možná právě proto jsem Geserův telefonát vyloženě uvítal.

„Dobré ráno, Antone,“ pozdravil mě šéf, aniž se představil. „Tak tě tu vítám. Víš, kdo volá?“

Od jisté doby jsem jeho telefonát uměl odlišit od ostatních předem. Jako by se měnil i samotný signál, který získával takový důrazný, pánovitý odstín.

Šéfovi jsem tuhle zajímavost přirozeně neprozradil.

„Vím, Borisi Ignatjeviči.“

„Jsi sám?“

Jak zbytečná otázka. Byl jsem si jist, že Geser naprosto přesně ví, kde zrovna Světlana je.

„Sám. Holky jsou na venkově.“

„To je dobře,“ oddechl si šéf a v hlase mu zazněly dočista lidské tóny. „Olga dneska ráno taky odletěla na dovolenou... Dobrá půlka hlídky se povaluje někde na jihu... Nemohl by ses teď hned stavit v úřadě?“

Než jsem stačil cokoli odpovědět, Geser to bodře uzavřel:

„No tak výborně! Čekám tě za čtyřicet minut!“

Nejradši bych mu hned vyčinil do laciných pozérů – samozřejmě až bych zavěsil. Ale neřekl jsem nic. Za prvé by šéf mohl má slova zaslechnout

i bez telefonu. Za druhé ať byl cokoli, tak laciný pozér určitě ne. Prostě měl ve zvyku šetřit časem. A když jsem se mu stejně chystal říct, že tam budu za čtyřicet minut, tak proč by ten čas zbytečně ztrácel...

A navíc jsem z toho telefonátu měl radost. Tenhle den byl stejně k ničemu. Na chatu se chystám až za týden. Na úklid je brzy – jako každý sám sebe si vážící chlap, ze kterého se na čas stane slaměný vdovec, uklízím jen jednou – den předtím, než se rodina vrátí. Jít někam na návštěvu nebo si někoho zvat domů se mi absolutně nechtělo. Mnohem lepší a užitečnější bude vrátit se do práce o den dřív, aby si pak člověk mohl s čistým svědomím říct o mimořádné volno.

I když něco takového u nás není zvykem.

„Díky, šéfe,“ řekl jsem procítěně. Odlepil jsem se od křesla a odložil nedočtenou knihu. Protáhl jsem se.

A telefon zazvonil znovu.

„Haló!“ řekl jsem do telefonu velmi věcně, jako bych si myslel, že je to ještě jednou Geser.

„To jsem já, Antone.“

„Světko,“ vydechl jsem a posadil se zpátky do křesla. Celý jsem strnul, protože Světlanin hlas zněl nějak podivně. Zneklidněně. „Světko, co je s Nadou?“

„S tou je všechno v pořádku!“ odpověděla až příliš rychle. „Nedělej si starosti. A co ty?“

Pár vteřin jsem uvažoval. Pitky jsem tu nepořádal, ženské si domů taky nevodil, ve smetí nehniju a dokonce i myju nádobí...

Až mi to konečně došlo.

„Volal Geser. Chvilinku před tebou.“

„Co chtěl?“ zeptala se rychle.

„Nic zvláštního. Jenom jestli bych do práce nešel už dneska.“

„Něco jsem najednou pocítila, Antone. Něco osklivého. A souhlasil jsi? Takže ty jdeš do práce?“

„A proč ne? Stejně nemám absolutně do čeho píchnout.“

Světлана na druhém konci drátu (ačkoli – jakýpak drát, když jsme si volali mobilem!) neříkala chvíli nic. A pak to z ní zdráhavě vypadlo:

„Víš..., jako by mě najednou píchlo u srdce. Věříš mi, že umím vycítit každou průšvih?“

Pousmál jsem se:

„Ó ano, velká kouzelnice!“

„Proboha, mluv chvilku vážně!“ naštvála se okamžitě. Jako vždycky, když jí řeknu „velká kouzelnice“. „A radši mě poslouchej... Kdyby po tobě Geser něco chtěl, tak to odmítni.“

„Světko... Když mi zavolal, znamená to, že po mně něco chce. Znamená to, že má málo lidí... Říkal, že všichni jsou na dovolený...“

„Znamená to, že shání kanónenfutr!“ odsekla Světlana. „No dobře... ty mě stejně neposlechněš, Antone. Tak aspoň buď opatrněj.“

„Ale Světko, přece si nemyslíš, že by na mě šil něco nepěknýho,“ řekl jsem opatrně. „Já chápu, že si na něj momentálně moc nepotrpíš...“

„Buď opatrněj,“ přerušila mě. „Už kvůli nám. Dobře?“

„Dobře,“ slíbil jsem jí. „Ale já jsem opatrněj vždycky. Strašně opatrněj.“

„Ještě ti zavolám, kdybych něco zaznamenala,“ řekla mi a já měl pocit, že se trochu uklidnila. „A ty mi taky zavolej, ano? Jakmile se stane něco neobvyklýho, tak hned cinkni. Slib mi to!“

„Slibuju.“

Světlana se odmlčela, ale než zavěsila, ještě mi řekla:

„Možná že bys z tý hlídky měl odejít, bílej mágu třetí kategorie...“

Hovor skončil až podezřele smírně – jen lehkým štulcem... Ačkoli – už dávno jsme se domluvili, že tohle téma otevírat nebudeme. Vlastně už před třemi lety, kdy z hlídky odešla ona sama. A až doteď to nikdo z nás neporušil. Samozřejmě jsem své ženě o práci vykládal..., hlavně o těch věcech, o kterých jsem mluvit chtěl. A ona mě vždycky poslouchala se zájmem. A teď najednou řekne něco takového...

Že by opravdu pocítila něco nedobrého?

Výsledkem každopádně bylo, že jsem se do práce vypravoval pomalu a nerad. Oblékl jsem si kvádro, pak jsem se převlékl do džínsů a kostkované košile, pak jsem se na to na všechno vykašlal a nasoukal jsem se do krtašů a černého trička s nápisem „Můj přítel se ocitl ve stavu klinické smrti a jediné, co mi přivezl z onoho světa, je tohle tričko!“ Budu vypadat jako dobře naložený německý turista, zato si před Geserem uchovám alespoň zdání stále ještě dovolenkového stavu mysli...

Výsledkem toho všeho bylo, že jsem z domova vyšel sotva dvacet minut před lhůtou, kterou mi šéf stanovil. Nezbylo mi proto než si stopnout

černého taxíka, zkoumat pravděpodobnostní linie a pak řidiči radit trasy, kde nás nečekaly zácpy.

Ten chlap mé rady poslouchal nerad a s velkými pochybami.

Ale dorazili jsme včas.

Výtahy byly mimo běžný provoz, mládenci v modrých kombinézách do nich nakládali papírové pytle se suchou maltou. Šel jsem tedy po schodech a zjistil, že v prvním patře se cosi přestavuje. Dělníci obkládali zdi sádrokartonem a hned za nimi postupovali štukatéři a natahovali na novou zeď omítku. Další skupina instalovala snížený strop, pod nějž se ukryla veškerá vzduchotechnika.

Takže náš vedoucí hospodářské správy Vitalij Markovič konečně dosáhl svého! Donutil šéfa, aby pustil chlup a aby bylo možné konečně udělat i něco víc než jen vymalovat. A peníze se nakonec našly.

Na okamžik jsem se zastavil a všechny ty řemeslníky jsem si prohlédl šerem. Byli to lidi, a ne Jiní. To se koneckonců dalo čekat. Jen u jednoho štukatéra, na první pohled naprosto nenápadného človíčka, jsem zaznamenal podezřelé změny v auře. Za vteřinu jsem ale pochopil, že je prostě zamilovaný. A to do vlastní ženy! Tak vida, dobří lidé přece jen ještě žijí!

Druhé a třetí patro už měly přestavbu za sebou a mně to definitivně zvedlo náladu na celý zbytek dne. Konečně bude ve výpočetním středisku příjemný chládek. Teď už tam sice nebývám každý den, ale stejně... V chůzi jsem se pozdravil se strážnými, které sem kdosi přivelel zcela zjevně na dobu stavebních úprav. Když už jsem byl skoro u šefových dveří, narazil jsem na Semjona. Zrovna cosi vážně a důrazně vysvětloval Julce.

Ten čas ale letí... Před třemi léty to byla malá holčička. Dnes je z ní krásná mladá žena. Kouzelnice, kterou zřejmě čeká velká budoucnost a již si už ke spolupráci přizval i evropský úřad Noční hlídky. Tam si na mladé talenty věru potrpí – a přitom v mnoha jazycích velebí naši velkou společnou věc...

Jenže tohle Evropě nevyšlo. Geser si Julku uchránil a pohrozil, že on by taky mohl začít lovit mezi evropskou omladinou.

Spíš by mě zajímalo, co by v téhle situaci bývala chtěla sama Julka.

„Copak, pan šéf tě povolal?“ zeptal se mě chápavě Semjon, sotva mě zahlédl. „Nebo už máš po dovolený?“

„Obojí,“ odpověděl jsem. „Ono se něco stalo? Ahoj, Julko.“

Nevím, proč to tak je, ale se Semjonem se nikdy nezdravíme. Jako bychom se naposledy viděli před pěti minutami. A on vlastně vypadá vždycky stejně, což ten dojem jen posiluje – je oblečený jednoduše a nedbale a má pomačkanou tvář venkovana, který se přestěhoval do města.

Tentokrát vypadal ještě omšeleji než jindy.

„Ahoj, Antone,“ usmála se Julka. Doposud se tvářila vážně. Vypadá to, že Semjon se zase naplno věnoval výchovné práci – na takové věci je mistr.

„Já bych řek, že se nestalo nic,“ pokrčil rameny Semjon. „Všude klid po pěšině. Minulej tejden jsme sebrali dvě vědmy, vlastně jen pro pár hloupůstek.“

„No tak zaplatpánbu,“ řekl jsem a ze všech sil se snažil nevěnovat pozornost Julčinu žalostnému pohledu. „Já jdu k šéfovi.“

Semjon přikývl a otočil se zase k Julce. Když už jsem vstupoval do Geserova předpokoje, zaslechl jsem:

„Podívej se, Julko, já se týhle věci věnuju už šedesát let, ale takovouhle nezodpovědnost...“

Je příkrý. Ale když někomu nadává, má vždycky proč, a tak jsem se rozhodl, že Julku před nepříjemnou rozmluvou zachraňovat nebudu.

V předpokoji, kde teď příjemně šelestila klimatizace a strop byl vyzdoben droboučkými halogenovými svítidly, seděla Larisa. Geserova sekretářka Galočka měla zřejmě dovolenou a naše dispečerky toho popravdě řečeno na práci moc nemají.

„Ahoj, Antone,“ pozdravila mě. „Vypadáš dobře.“

„To dělaj ty dva týdny na pláži,“ prohlásil jsem hrdě.

Larisa zašilhala po hodinách:

„Mám tě hned poslat dál. Ale ještě tam má návštěvu. Chceš jít hned?“

„Chci,“ řekl jsem. „Přece jsem tolik nechvátal jen tak nazdařbůh.“

„Jde k vám Goroděckij, Borisi Ignatjeviči,“ řekla Larisa do interkomu a kývla na mě: „Tak běž..., ale je tam pěkně horko!“

Za Geserovými dveřmi horko opravdu bylo. V křeslech před jeho stolem se kroutili dva muži středního věku, které jsem si okamžitě překřtil na Tlustého a Tenkého. Potili se ovšem oba.

„A čeho jsme přitom svědky?“ otázal se Geser vyčítavě a koukl po mně. „Pojď dál, Antone. Posad se, už budeme hotovi...“